

ENGİN CAN

Orhan
Bilir

okulda
fare
var

- Bu pakette fare varmış.
- Dünkü farenin aynısıdır.
- Belki de aynısı değildir.
- Fare, bu pakette durmaz.
- Ya durursa?
- Niye ses çıkarmıyor?
- Fareler konuşmayı bilmez de ondan.
- O zaman ayakları ile ses çıkarır.

okulda
fare
var

ENGİN CAN

Online Satış Mağazası
www.nar yayinlari.com

| nar yayınları |

© Nar Yayınları, 2011

Bu kitaptaki metinlerin yayın hakları FSEK gereğince
Nar Yayınları'na aittir. firketin yazılı izni olmaksızın
elektronik, mekanik, fotokopi ya da herhangi bir kayıt sistemi ile
çoğaltılması, yayılması, işlenmesi ve depolanması yasaktır.

Nar Yayınları	: 282
Dizi	: Engin Can
Dizi No	: 2
Kapak Resim	: Hatice Ekşi
Kapak Tasarım	: Hatice Ekşi
İç Resimler	: İbrahim Güven
Dizgi ve İç Düzen	: Nar
Baskı ve Cilt	: Özener Matbaacılık, Kale İş Merkezi Topkapı/İst., (0212 481 97 88)
Birinci Baskı	: Ekim 2011, İstanbul

T.C. Kültür Bakanlığı Sertifika Numarası: 14734

© Nar Yayınları Müzik Film ve Reklamcılık Ltd. Şti.
Ankara Cad. Vilayet Han 10/204 Cağaloğlu / İstanbul
Tel.: (0212) 512 37 69 Faks: (0212) 512 31 42
www.naryayinlari.com / info@naryayinlari.com

ENGİN CAN

2. KİTAP

OKULDA FARE VAR

ORHAN BİLİR

nar yayınları

ORHAN BİLİR

1974 Tokat Zile doğumlu. İlk ve orta öğrenimini Tokat'ta tamamladı. On dokuz Mayıs Üniversitesi Amasya Eğitim Fakültesi Sınıf Öğretmenliği Bölümü mezunu.

1997 yılında Şanlıurfa'da sınıf öğretmeni olarak göreve başladı. 2003 yılından itibaren İstanbul'da görev yapmaktadır. Çocuk dergilerinde hikâye, masal ve denemeleri yayınlanmaktadır. Evli ve iki çocuk babasıdır.

Yayınlanmış eserleri:

- 1- Masal Oyunu (Nar Yayınları)
- 2- Koca Bıyıklı Sarımsak (Nar Yayınları)
- 3- Çikolata Çocuklar (Nar Yayınları)
- 4- Ağustos Böceği'ne Mektup (Nar Yayınları)
- 5- Engin Can: Şişko Balonlar (Nar Yayınları)
- 6- Engin Can: Okulda Fare Var (Nar Yayınları)
- 7- Engin Can: Kar Tatili (Nar Yayınları)
- 8- Günün İyiliği (Muştı Yayınları)
- 9- Hayatından Sayfalarla Arif Nihat Asya (Gonca Yayınları)

İÇİNDEKİLER

AŞI OLUYORUZ / 7
KAZALARDAN KORUNMAK İÇİN NE YAPMALIYIZ? / 11
DUYGULARIM NE RENK? / 15
RESİMLER ÜZERİNDE KONUŞALIM / 25
İYİ BİR ÖĞRETMEN NASIL OLMALIDIR? / 31
SOKAK KEDİSİ / 37
OKULDA FARE VAR / 41
FARE ŞAKASI / 45
SIRALAMA SAYILARI / 51
BAYRAM HARÇLIĞI / 55

E
N
G
I
N

C
A
N

OKULDA FARE VAR

AŞI OLUYORUZ

Ayfer Hanım, ekrandaki resmi göstererek sordu:

- Resimdeki çocuk ne yapıyor?
- AŞı oluyor öğretmenim.
- İnsanlar niçin aşı olur?
- Hastalanmamak için.
- Hastalar aşı olunca iyileşebilir.

Öğretmen hanım aşı olmanın faydalarını sıraladı.

- AŞı olmak bize güç kazandırır. Hastalıklardan korunmak için mutlaka aşı oluruz. Bazen doktora gideriz. Bize iğne yapar değil mi? Bir öğrenci:

- Öğretmenim, ben dün akşam hastalandım. Annem koltuğumun altına derece koydu. Vah vah ateşin çıkmış, dedi. Şuruplarımı içirdi. Hiç tadım tuzum yoktu. Ayfer Hanım:

- Şimdi nasılsın?

- Çok tatlıyım.

Ayfer Hanım, başka bir öğrenciye sordu:

- Oğlum, sen hiç aşı oldun mu?

- Evet öğretmenim.

- Aşıdan korkar mısın?

- Kim korkarmış aşıdan?

- Aşıdan korkmaz mısın?

Göğsünü kabartarak:

- Haaayır.

- Aşıdan korkan var mı?

Birkaç öğrenci, ürkek şekilde parmaklarını kaldırdı. Birisi ise parmağını yarıya kadar kaldırıyor, tekrar indiriyordu. Ayfer Hanım, o öğrenciye yaklaşarak:

- Sen, aşı olmak istemez misin?

- Aşı kaç para öğretmenim?

- Bedava.

- O zaman isterim.

Öğretmen hanım, öğrencileri aşuya hazır hale getirdi. Çünkü o gün okulda aşı vardı. Fakat bu durumu öğrenciler bilmiyordu.

İkinci derste sağlık görevlileri okula geldi. Bi-

rinci sınıf öğrencileri aşı olacaktı. Beyaz önlüklü hemşireler sınıfa girdiler. Bir uğultu koptu. Öğrenciler, koro halinde ağlamaya başladı. Kimse aşı olmak istemiyordu.

Öğretmen hanım, aşıdan korkmayan birkaç öğrenciyi çağırdı. O öğrenciler kollarını açıp aşı oldu. Herkes onları alkışladı. Alkışlanmak isteyen öğrenciler omuzlarını açıp geliyordu. Beşe kadar sayınca aşı bitiyordu. Onların rahat hareketlerini gören diğer öğrenciler de aşı oldu. Aşı olmak hiç bu kadar kolay olmamıştı.

Fakat Şeyma aşı olmak istemiyordu. Yüksek sesle ağlıyordu. Onu ikna etmenin de bir yolu vardı. Herkes gözünü kapattı. Ona kadar saydılar. On deyince gözlerini açtılar. Şeyma da aşı olmuştu. İşte aşı olmak bu kadar basitti.

O gün sadece Furkan yirmi sekize kadar sayınca aşı olabildi.

KAZALARDAN KORUNMAK İÇİN NE YAPMALIYIZ?

Konu ev kazaları. Kitapta, ev kazaları ile ilgili çok sayıda resim var. Ayfer Hanım, makas ve bıçak kullanımı ile ilgili örnekler verdi. Ardından da soru sordu:

- Kazalardan korunmak için nelere dikkat etmeliyiz?

Sınıftaki en heyecanlı parmak Ahmet'e aitti. Kendisine söz hakkı verilmeyi beklemeden incilerini döktü:

- Küvette kaymamalıyız, öğretmenim.

Bu cevap karşısında bütün sınıf güldü. Öğretmen hanım da gülümsedi, aynı kelimeleri yüksek sesle tekrar etti.

- Demek ki kazalardan korunmak için küvette kaymamalıyız, öyle mi?

- Evet, öğretmenim.

- Peki, küvette kayarsak ne olur?
- Musluğa çarparız, dişimiz kırılır, dedi.

Ayfer Hanım olayı çözmek için sondan başa doğru sorular sordu.

- Küvette dişi kırılan bir çocuk mu varmış?
- Evet, öğretmenim.
- Kimmiş o çocuk?

Ahmet, ağzını açtı. Sol üst çenedeki dişlerini gösterdi. Mesele şimdi daha iyi anlaşılmişti.

Fırat'ın parmağı havada asılı kaldı. Öğretmeni ona da söz hakkı verdi:

- Söyle bakalım Fırat, kazalardan korunmak için nelere dikkat etmeliyiz?

- Çaydanlığa dikkat etmeliyiz.

- Çünkü sıcak su, üzerimize dökülür değil mi?

- Evet, öğretmenim. Annemin koluna sıcak su döküldü. Annemin kolu kızardı. Sucuk gibi oldu.

Son sözü Engin Can söyledi:

- Öğretmenim oltayla oynamamalıyız.

- Oltayla oynarsak olta elimize batar, değil mi?

- Evet, öğretmenim. Benim elime olta battı.

- Ne zaman?

- Hafta sonu babamla birlikte balığa gitmiştik.

Akşama kadar uğraştık. Hiç balık tutamadık.

Akşam üzeri idi. Ben oltayı çıkardım. Oltanın ucundaki yosunları temizliyordum. Babam da oltaya balık asıldı sanmış. Oltayı çekti. Olta, parmağıma battı.

- Baban seni balık sandı öyle mi?

- Evet.

- Benim küçük balığım.

İlayda:

- Biz, dedemle birlikte Erzincan'a gittik. Orada kiraz ağaçları vardı. Elma ağaçları vardı. Dedem, ağaca çıkıyordu. Ağaçtan elma düşüyordu. Biz elmaları yedik.

Oğretmen hanım, bir yoklama çekmek istedi:

- Elmaları yıkadın mı?

- Yıkadım öğretmenim. Bahçenin içinde çeşme vardı.

Volkan:

- Tatilde maç oldu. Havalı fişek atıldı.

- Onun adı havalı fişek değil, havaî fişek.

Ömer:

- Tatilde kuşçuluk oynadık.

- Nasıl yani?

- Kanepenin üzerine çıkıp zıplıyorsun. Sonra da kuş olup uçuyorsun.

- Sonunda kanepeler kırılıyor, değil mi?

- Öğretmenim, zaten eski idiler.

Duygu:

- Bizim köyde bir tane düzlük vardı. Orada çay alım evi vardı. Ben damın üstüne çıkıp çayın üstüne hopluyordum. Tekrar çıkıp hopluyordum. Tekrar çıkıp hopluyordum. Tekrar çıkıp hopluyordum.

DUYGULARIM NE RENK?

Resimde bir çocuk var. Çok üzgün görünüyor.
Öğretmen hanım:

- Çocuklar, sizce resimdeki çocuk ne yapıyor, dedi.

- Üzülüyor öğretmenim.

- Birazdan ağlayacak.

- Niçin?

- Belki bir kardeşi vardır. Evde onun oyuncakları ile oynuyordur.

- Annesi yeni doğan bebeği daha çok seviyor, onu az seviyordur.

- Belki arkadaşları onu oyuna almamıştır.

- Belki defterinin cildi yırtılmıştır.

- Annesi ona küsmüş olabilir.

- Belki de ödevini evde unutmuştur.

Öğretmen hanım, bu yorumları dikkatle dinledi. Sonra da renk panosunu göstererek:

- Şu renklerden hangisi üzgün çocuğun duygularını ifade eder, dedi.

Öğrenciler kahverengi üzerinde uzlaştı.

Ayfer Hanım, bu kez de gülen bir çocuk resmini ekrana yansıtıp sonra sordu:

- Resimdeki çocuk ne yapıyor?

- Gülüyor, öğretmenim.

- Neye gülüyor?

- Çizgi filme.

- Palyaçoya.

- Sihirbaza.

- Komik bir şeye.

- Aynaya.

- Kendi kendine gülüyor.

- Aklına bir şey gelmiş de ona gülüyor.

- Şu renklerden hangisi gülmeyi ifade edebilir?

Özellikle kızlar, pembe renk hususunda ısrarcı idi. Kızların güzel yorumları sayesinde pembe renge karar verildi.

Son resimde ise sinirli ve gergin bir çocuk var.

Öğretmen hanım sordu:

- Resimdeki çocuk ne yapıyor?
- Çok kızıyor?
- Niçin kızmış olabilir?
- Belki birisiyle kavga etmiştir.
- Çünkü annesi onun defterini çantasına koymamış.

- Belki de öğretmen ona küsmüştür.
- Belki de bir solucanın üzerine basmıştır.
- Solucan mı, yılan mı?
- Bana solucan gibi geldi.
- Peki, kızgın çocuğun rengi hangisi olsun

Öğrenciler hep bir ağızdan:

- Kırmızı renk olsun öğretmenim.
- Anlaştık çocuklar.

Yorumlar bitti. Dersin ikinci kısmına geçildi. Kızgın çocuğu güldürmek gerekir. Üzgün çocuğu da sevindirmek gerekir. Ayfer Hanım, öğrencilere:

- Çocuklar, aklımızda bir renk tutalım, dedi.
Bir öğrenci itiraz etti:

- Hayır, öğretmenim, dedi.

Öğretmeni:

- Neden, sıkıldın mı?
- Çok sıkıldım, öğretmenim.
- Peki, ne yapalım?
- Biraz oyun oynayalım. Şarkı söyleyelim.
- Haydi söyleyelim.

*"Mini mini bir kuş donmuştu,
Pencereme konmuştu.
Aldım onu içeriye,
Cik cik cik cik ötsün diye,
Pır pır ederken canlandı,
Ellerim bomboş kaldı."*

Sınıfta alkış koptu. Canı sıkılan öğrencinin yüzü güldü.

Öğretmenleri:

- Üzgün çocuk ile kızgın çocuğu da sevindirelim mi?
- Evet öğretmenim. Çok iyi olur.
- O zaman şu üç renkten birini aklımızda tutalım.
- Tuttuk, öğretmenim.
- O rengi, resimdeki çocuklara verelim mi?
- Verelim.

- Kimde pembe renk var?

Sınıfın çoğunluğu parmak kaldırdı. Demek çoğunluk pembe rengi tercih etmiş. Öğretmen devam etti:

- Pembe renkli çocuklar, resimdeki üzgün çocuğun üzüntüsünü giderebilir mi?

- Eveet.

- Nasıl?

- Ona güzel söz söylesin.

- Ona komiklik yapsın.

Öğrenciler, resimdeki çocuğa komiklik yaptılar. Sonra da şarkı söylediler. Bu şarkılar, minik bir koroya dönüştü.

*"Ağlama bebek ağlama,
Üç gün kaldı bayrama.
Ağlama bebek ağlama
Üç gün kaldı bayrama."*

Bu koroya bütün sınıf eşlik etti. Birkaç şarkı daha okudular. Bu kadar neşeye hangi üzüntülü çocuk dayanır ki? Üzgün çocuğun yanaklarını pembeye boyadılar.

Sıra sinirli çocuğa geldi. Öğretmenleri, yeni

öneride bulundu:

- Kızgın çocuğu da sevindirelim mi?
- Eveeet!
- Onu sevindirmek isteyenler kızgın çocuğun yanına gelsin.

Bazı öğrenciler ayağa kalktı. Beyaz perdenin önünde biriktiler. Kızgın çocuğa mutluluk şarkıları söylediler. Şarkı eşliğinde oyuna geçildi.

*Ben bir çingene kızırım,
Şilalay, lay, lay, lay.
Ekmek yapıp satarım,
Şilalay lay, lay, lay.*

*Bohçamı herkese açarım.
Şilalay lay lay lay
Çingene kızını kim sevmez?
Şilalalay lay lay, lay.*

*Hey, ka ka ka, ko ko ko
Gulu gulu gulu gulu vak vak vak.
Darıldın mı gülüm bana,
Hiç bakmıyorsun bu yana?*

Darıldıysan barışalım

Yazılıdan beş alalım.

Beş, beş, beş, beş,

Beş, beş, beş, beş.

Öğrenciler, el çırparak üzgün çocuğa beşer puan verdiler. Öğretmenleri de kızgın çocuğun yanaklarını pembeye boyadı. Kızgın çocuk nihayet gülmeyi başardı.

RESİMLER ÜZERİNDE KONUŞALIM

Öğretmen hanım, ekranda yeni resimler göstererek sorular sordu.

- Çocuklar, resimde neler gördünüz?

Bir öğrenci parmak kaldırdı. Resmi anlattı:

- Öğretmenim, resimde bir tane kedi var. İki tane kız var. Kızlar ipi tutmuşlar.

- Başka?

- Kedi ip atlıyor.

Bu resme öğrenciler bayıldı. Ayfer Hanım:

- Evde kedisi olan var mı, diye sordu.

Bir parmak kalktı.

- Öğretmenim, oyuncak kedi mi, gerçek kedi mi?

- Gerçek kedi.

Sınıfta beş parmak kalktı.

- Kedi ve ip atlama üzerine biraz konuşalım mı, dedi.

- Eeeeeeeet.

- Kediler en çok hangi oyunu sever?

- İp yakalama.

- Nasıl oynanır?

- İp sarkıtırsınız, kediler de o ipi yakalamaya çalışır.

- Kediler, neden ipi yakalamak ister?

- Çünkü çok eğlenceli.

- Çünkü ipi düşman sanıyor. İpin üzerine atlıyor.

- Başka oyun bilmiyor.

Ardından ikinci resme geçildi. Resimde bir çocuğun doğum günü pastası var. Heyecanlı bir öğrenci:

- Öğretmenim, ben sekiz yaşıma girdim, dedi.

- Ne zaman?

- Dün.

- Doğum gününü kutladınız mı?

- Evet, öğretmenim. Annem bana ayakkabı aldı. Ayakkabı otuz numara idi. Çünkü otuz numara ayakkabı giyenler sekiz yaşında olur. Sabah

erkenden uyandım, ayakkabımı giydim.
Herkesten önce sekiz yaşıma girdim.

Üçüncü resimde bir davulcu var. Öğrenciler
resme dikkatle baktı. Yorumlara geçildi:

- Adam, davul çalıyor.
- Ramazandaki adam davul çalıyor.
- Biz halay çekelim diye davul çalıyor.

Son resim ise bir bekçiye ait. Bekçinin ağzında
düdük var. Öğretmen hanım:

- Kimler düdük çalar, diye sordu. Öğrenciler
döktürmeye başladı.

- Bekçi.
- Güvenlikçi.
- Polis.
- Maç hakemi.
- Düdüğü olanlar düdük çalar?
- Niçin düdük çalarlar?
- Çok ses olunca.
- Çocuklar yaramazlık yapmasın diye.
- Canı istiyor.
- Paydos oluyor.
- Çünkü güvenlikçiler düdük çalar.
- Trafik işaretleri olmadığı için düdük çalıyor.

Ayfer Hanım, konuyu yaramaz öğrencilere getirdi:

- Bazı çocuklar ise gereksiz yere ıslık çalar değil mi, dedi.

Öğrenciler, ıslıkçı çocukları sıraladı.

- Çocuklar niçin ıslık çalar?
- Kimse onun farkında değildir.
- Kimse onu sevmemiştir.
- Sesini duyurmak için.

Bir öğrenci:

- Öğretmenim, bir düdük masalı anlatabilir miyim?

- Anlat bakalım.

- Bir varmış, bir yokmuş. Bir tane Nasrettin Hoca varmış. Hoca, şehre gitmiş. Çocuklar, peşine takılmış. Ondan düdük istemişler. Ama düdük parası vermemişler. Sadece bir tanesi para vermiş. Hoca, parayı verene düdüğü getirmiş. Diğerleri de düdük istemişler. Hoca demiş ki:

- Parayı veren düdüğü çalar.

İYİ BİR ÖĞRETMEN NASIL OLMALIDIR?

Ayfer Hanım:

- Çocuklar, sizce iyi öğretmen nasıl olmalıdır, diye sordu. Bir kız öğrenci parmak kaldırdı.

- Kaçınıcı sınıf öğretmeni, dedi.

Ayfer Hanım soruyu yeniden düzenledi:

- **Birinci sınıf öğretmeni nasıl olmalıdır,** dedi.

- Birinci sınıf öğretmeni sevimli olmalıdır.

- İyi kalpli olmalı.

- Zaten kötü kalpli olamaz.

- Yürekli olmalı.

- Az sabırlı olmalıdır.

- Neden az sabırlı? Çok sabırlı olsa olmaz mı?

- Olmaz, öğretmenim.

- Neden?

- Çünkü çocuklar şımarır.
- Çünkü onu dinlemezler.

Diğerlerini de sordu:

- Peki, **ikinci sınıf öğretmeni nasıl olmalıdır?**

- Onu bilemeyiz.
- Neden?
- Çünkü biz ikiye geçmedik.

Ayfer Hanım, soruyu biraz değiştirerek sordu:

- İkinci sınıfta nasıl bir öğretmen olmamı istersiniz?

- Anlatıcı.
- Her gün bir hikâyeye anlatmalısınız.
- İyi öğretmen, çocukların çantasında oyuncak bulunca onu ikaz etmeli. Bir daha getirirse oyuncaklarını alabilir.

Gelelim üçüncü sınıf öğretmenine:

- **Üçüncü sınıf öğretmeni nasıl olmalıdır?**

- Orta şiddette olmalıdır.
- Perşembe günü beden dersi yapmalıdır.
- Neden Perşembe?
- Değişiklik olsun diye.
- Bize hiç bağırmasın.

Ders: Öğretmen Nasıl olmalıdır?

- Aynen ikinci sınıftaki gibi olsun.

Ayfer Hanım:

- Dördüncü sınıf öğretmeni nasıl olmalıdır?

- Anlatmalı, uyarmalı, yine de aynısını ya parlarsa ceza verebilir.

- Peki, ya beşinci sınıf öğretmeni?

- Hepsini kapsmalıdır?

Öğretmen hanım, konuyu öğrencilere getirdi:

- İyi bir öğrenci nasıl olmalıdır, dedi.

- Kafasında hayal kurmamalı.

- Ödevlerini tek başına yapmalı.

- Derste oyuncaklarını çıkarıp oynamamalı.

- Öğretmenin yazdığını silmemeli.

- Bahçede gezerek elma yiyemez.

- Abur cubur yiyemez.

Şimdi de müdürü soralım. Ayfer Hanım:

- Okul müdürü nasıl olmalıdır?

- Sert olmalı.

- İyi kalpli olmalı.

- Kararlı olmalı.

- Nasıl yani?

- Kararlı olmazsa okula ihale alamaz.

Bu sözlerden sonra Ayfer Hanım, öğrencilere boyama kâğıtları dağıttı:

- Çocuklar, bu resimdeki sıralar boş. Sıraları siz doldurun. Öğretmen masası da boş. Öğretmenin resmini de siz çizin, dedi.

Çocuklar, boş sıralara en sevdikleri arkadaşlarının resmini yaptılar. Sıra, öğretmen masasına gelmişti. Bazı çocuklar öğretmeni çok büyük çizmişti. Ayfer Hanım:

- Öğretmen, çok mu büyük olur, dedi.

Bir çocuk:

- Evet, öğretmen babadan bile büyüktür, dedi.

Bir başka öğrenci ise öğretmenin ellerini çok büyük çizmiş. Ayfer Hanım:

- Öğretmenin elleri niçin bu kadar büyük, dedi.

Öğrenci:

- Öğretmen belki de döver, dedi.

Sözün burasında bir öğrenci gelip:

- **Öğretmenim beni biraz dövsene,** dedi.

Ayfer Hanım şaka yollu olarak:

- Seni baban dövsün, dedi.

- Olmaz öğretmenim.

- Neden?

- O, çok pis dövüyor.

Öğretmen hanım, bu cevabı not etti. O öğrencinin velisi ile görüştü.

Resimler tamamlandı. İsimler yazıldı. Bir öğrenci adını yazmış, fakat soyadını bir türlü yazamamıştı. İsminin karşısına küçük bir kuş resmi yapmıştı. Çünkü onun soyadı 'kuş' idi.

SOKAK KEDİSİ

Engin Can, okulda yoktu. Bir yaramaz öğrencinin yokluğu ne çabuk hissediliyordu. Öğrenciler çeşitli yorumlar yaptılar. Bazıları:

- Öğretmenim, belki soğuk su içip hasta olmuştur, dedi.

Diğerleri ise:

- Belki sinemaya gitmiştir.

- Belki de suya düşmüştür.

- Belki amcası askerden gelmiştir.

- Belki uykusunu alamamıştır.

- Okulda aşı var, zannetmiştir.

- Babası, ona yeni bir bilgisayar oyunu almıştır.

Teneffüste mesele anlaşıldı. Engin Can ile annesi okula geldi. Engin Can'ın eli sargılı idi. Öğrenciler onları görünce şaşırıldılar. Hep bir

ağızdan:

- Hiiii, dediler. Öğretmeni de çok şaşırdı:

- Geçmiş olsun yavrum. Ne oldu sana?

- Öğretmenim, dün sokakta bir kedi gördüm. Kedicik üzgün gözüküyordu. Ona acıdım. Onu sevdim. Kedi çok mutlu oldu. Sonra kedinin başını okşadım. Hiç ses çıkarmadı. Kucağıma alıp eve götürmek istedim. Kedi miyavladı. Elimi tırmaladı, dedi.

Ayfer Hanım'ı bir telâş sardı. Öyle ya, bu kedi hasta olabilirdi. Engin Can'ın annesine:

- Hangi kedi olduğunu biliyor musunuz, dedi.

- Evet.

- Kedi, hasta olabilir, dedi.

- Belediye ekipleri kediyi veterinerlere götürdü. Tahlil yapıp sonucunu bildirecekler. Biz de sonuçlar gelene kadar evde istirahat edeceğiz, dedi. Elindeki raporu öğretmen hanıma uzattı.

Öğretmen:

- Geçmiş olsun, yavrum. Dikkat et sokak kedileri hastalıklı olabilir. Hatta kuduz bile olabilir. İnşallah bu kedi hasta değildir, dedi. Öğrenciler de bu dileğe katıldılar:

- İnşallah hasta değildir, dediler.

Arkadaşlarından güzel haber beklediler.

Bir kaç gün sonra müjdeli haber geldi. Kedi sağlıklı imiş. Engin Can da okuluna kavuştu.

E
N
G
I
N

C
A
N

OKULDA FARE VAR

Ayfer Hanım elinde küçük bir kutu ile sınıfa girdi.

- Günaydın çocuklar, dedi.

Öğrenciler de:

- Günaydın öğretmenim, dediler.

Elindeki kutuyu masanın üzerine usulca bıraktı. Öğrenciler, kutuyu çok merak etti. Kutu ile ilgili olarak yorum yapıyorlardı. İlk yorum Kadir'den geldi:

- Kutunun içinde fare var!

Bu sözü duyan kız öğrenciler birbirlerine sokuldu.

- İmdat! Kutunun içinde fare varmış.

- Fare mi var?

- Yok canım ne faresi?

- Ay, ben fareden çok korkarım!
- Fareler çok sevimlidir.
- Hayır, fare hiç sevimli olur mu?
- Olur.
- Hayır olmaz.
- Tabi ki olmaz!
- Olmaz mı? O zaman fare kaçınca niye herkes onu kovalıyor?
- Onunla oyun oynadıkları için mi kovalıyorlar?
- Evet.
- Hayır, onu içeriden çıkarmak için kovalıyorlar.
- O zaman bu kutudaki ne?
- Belki de bir sürprizdir.

Ayfer Hanım, yorumlara kulak verdi. Kapalı bir kutunun bu kadar merak uyandıracığını nereden bilsin? Yorumları duymamış gibi davrandı. Kutuyu eline aldı. Bazı kız öğrenciler şaşırdı:

- Kutuda fare olsaydı, öğretmen onu eline almazdı, dediler.

Öğrenciler kutuya merakla bakıyordu. Bazı öğrenciler korkudan kenara doğru çekiliyor, bazıları da inanmadıkları bu şeye karşı yine de

inanmış gibi davranıyorlardı.

Acaba kutudan ne çıkacak? Gerçekten fare mi çıkacak? Yoksa öğretmen sürpriz mi yapacak?

Ayfer Hanım, kutunun ağzını açtı. Kutudan bilgisayara takılan (Mouse) fare çıktı. Özellikle kız öğrenciler derin bir oh çektiler.

Birisi:

- Aaaaa! Gerçek fare değilmiş, şaka fareymiş, dedi.

Ayfer Hanım, eski fareyi çıkardı. Yerine yeni fareyi taktı. Bilgisayar eşliğinde ders işlenmeye başladı. Ders boyunca Engin Can'ın kafasında yaramazlıklar cirit atıyordu. Yeni bir fare şakası hiç de fena olmazdı.

FARE ŞAKASI

Ertesi gün, Engin Can sınıfa kk bir paket getirdi. Paketi arkadaşlarına gösterdi:

- Bunun içinde fare var. İnanmayan açıp bakabilir, dedi.

Kimse paketi amaya cesaret edemedi. Dünkü paket boş çıktığına göre bu paket de büyük bir ihtimalle boş olmalıydı. Fakat kızlar yine de korkuyordu.

Öğrenciler arasında fare söylentisi yine yayıldı.

- Bu pakette fare varmış.
- Dünkü farenin aynısıdır.
- Belki de aynısı değildir.
- Fare, bu pakette durmaz.
- Ya durursa?
- Niye ses çıkarmıyor?

- Fareler konuşmayı bilmez de ondan.
- O zaman ayakları ile ses çıkarır.
- Hiç komik değil.

Bir erkek öğrenci cesaretini toplayarak paketi açtı. Paketten oyuncak fare çıktı. Oyuncak farenin düğmesini açtı. Oyuncak fare, yerlerde ses çıkararak koştu. Öğrenciler, masaların ve sıraların üzerine doğru kaçıştı. Bir kız öğrenci nerdeyse baygınlık geçiriyordu. Nöbetçi öğrenci:

- Öğretmen geliyor, diye bağırdı.

Herkes yerine oturdu. Engin Can da oyuncak fareyi alıp çantasına koydu. Öğretmen hanım, sınıfta yine bir şeyler olduğunu anladı. Çünkü bir öğrenci hâlâ ağlıyordu. Öğretmeni:

- Niçin ağlıyorsun kızım, dedi.
- Engin Can okula oyuncak fare getirmiş!

Engin Can, şakanın bu tarafını hesaba katmamıştı.

Öğretmeni:

- Okula fare mi getirdin, dedi.
- Kardeşime hediye almıştım. Akşam eve götüreceğim.
- Kardeşine fare mi hediye edeceksin?
- Oyuncak fare hediye edeceğim.

- Kardeşin henüz çok küçük. Bu oyuncakla oynayamaz.

Engin Can yine yalan söylemişti. Yüzü kızardı. Sözün devamını getirmeye gerek yoktu. Bu yüzden susmayı tercih etti. İçinden:

- Artık hangi ceza verilirse verilsin hak ettim, diyordu. Öğretmeni:

- O fareyi verir misin, dedi.

Engin Can, oyuncak fareyi uzattı. Ayfer Hanım, fareyi eline alıp inceledi. Nasıl çalıştığını merak etti. Açma düğmesini ileri itti. Fare bir anda harekete geçti. Ayfer Hanım çığlık atarak fareyi elinden bıraktı. Sınıfta gülüşmeler başladı. Çocuklar, kendi aralarında konuşuyorlardı:

- Bak, öğretmen bile fareden korkuyor.

- Bazı fareler zehirlidir.

- Fare değil mi, ister oyuncak, ister gerçek olsun fark etmez.

- Farenin şakası olmaz.

- Bak işte oldu.

Fare şakası yüzünden sınıfın havası bozuldu. Öğretmen hanım çok üzüldü. Teneffüste öğrenciler, Engin Can'a çok kızdılar.

- Öğretmenimizi üzmeye hakkın yok.

- Tamam.

- Bir daha okula fare getiremezsin.

- Tamam.

Engin Can, fareyi eline aldı. Fareye:

- Senin yüzünden yalan söyledim. Demek fareler yalancı arkadaşdır, dedi. Oyuncak fareyi çöpe attı.

O günden sonra ne zaman fare kelimesi duysa o yalanı hatırlayıp üzüldü.

SIRALAMA SAYILARI

Öğretmen masası, fındıklarla dolu. Bu malzeme ile ileri ve geri sayımlar yapılacak. Bilenlere çikolata var.

Yüze kadar birer sayanlar büyük çikolatayı kaptı. Yirmiden geriye doğru sayanlar ise küçük çikolatayı aldı. Yüzden geriye sayan beş kişiyi öğretmen öptü. Hem de çikolata verdi. Şimdi sıra sayılarındayız.

Kitapta bir resim var. Resimde üç çocuk madalya almış. Ayfer Hanım, madalya alan çocukları işaret ederek:

- En üstteki çocuk kaçınıcı olmuş?
- Birinci.
- Onun sağındaki kaçınıcı olmuş?
- İkinci.
- Ya soldaki?

- Üçüncü.

Sonra da öğrencilere:

- Hiç madalya aldınız mı, diye sordu.

Bir erkek öğrencinin parmağı kalktı.

- Ben aldım, öğretmenim.

- Ne zaman?

- Sünnet olduğum zaman.

- Ben de aldım.

- Kimden?

- Dedemden.

- Ne aldın?

- Bayramda dedemin elini öptüm. Bana harçlık verdi.

Sınıfta bir gülmece başladı. Ayfer Hanım, madalya ile harçlığın farkını kısaca anlattı. İsmet:

- En yükseğe çıkanlar birinci olur mu?

- Evet.

- Dedem namaz kılarken omzuna çıktım.

- Ama bu çocuklar spor dalında ödül almış.

- Bu çocuklar hangi spor dalında madalya almış olabilirler?

- Araba yarışı.

- Boks yarışı.

- Okuma yarışı.
- Atçılık.
- Sanal maç yarışı.
- Kaykay yarışı.
- Mendil kapmaca yarışması.
- Bilgisayar oyunu.

Konu konuyu açtı. Sıralama sayıları da ufku-
muzun açtı. Madalya alan öğrencileri ise öğretmen
söyledi.

- Bu sporcular yüzme yarışmasında dereceye
girmişler, dedi.

BAYRAM HARÇLIĞI

Bayramda, Engin Can ve kuzenleri biriktirdiği harçlıkları ile bilgisayar oyunları satın aldılar. Dedesinin evinde oyun oynadılar. Üç kuzen sıra ile oyun oynuyordu.

Oyun çok uzundu. Birisi hata yapmadan diğerine sıra gelmiyordu. İlk olarak Engin Can oynadı. Oyuna başlar başlamaz hata yaptı. Sıra kuzenlerine geçti. İkinci kez oynamak için çok bekledi. Sıra beklemek, hiç de kolay olmuyor. İyisi mi bir numara çekmeli.

Engin Can:

- Biliyor musunuz, ben sırada çok beklersem bayılırım, dedi.

Bayılmanın ne olduğunu bilmeyen kuzenleri onun sözüne aldırış etmeden oyuna devam ettiler.

Oyunun en heyecanlı yerinde Engin Can sandalyeden düştü. Yerde hırıltılı sesler çıkardı. Onun tuhaf hareketleri iki kuzende korku uyandırdı. Ne olduğunu anlayamadılar. Hemen odadan çıktılar. Salonda oturan büyüklerinin yanına gittiler. Kekeleyerek:

- Engin Can, ba yıl yıl dıuu, diyebildiler.

Amca, baba ve dede heyecanla odaya koştular. Engin Can yerde uzanmış yatıyordu. Amcası eğilip yeğenini yerden kaldırdı. Kanepeye yatırdı. Kontrol etmeye başladı.

- Dili boğazına kaçmış mı?

- Hayır.

- Kalbini dinleyelim.

Kalbini yokladı. Ellerini iki yana doğru açtı. Rahat nefes alması için elbiselerini gevşetti.

- Bizim yaramaz galiba bayılmış, dedi.

- Ne yapalım?

- Kolonya getirin.

- Yok, yüzüne soğuk su serpelim.

Biraz kolonya getirdiler. Burnuna tuttular. Fakat Engin Can ayılmadı. Bir bardak da soğuk su geldi. Tam yüzüne serpilecekti ki Engin Can kanepeden fırladı:

- Ne olur serpmeyin, dedi.

Kuzenler çok şaşırıldı. Bunun bir numara olduğunu yeni anladılar. Derin bir oh çektiler. Dedesi, torununu alıp boş bir odaya geçti. Onu kucağına alıp sarıldı. Kulağına eğilerek:

- Sana ne oldu? Haydi, anlat, dedi.

Engin Can, önce anlatmak istemedi.

- Bir şeyim yok, dedi.

Dedesi ısrar etti. Israrlara dayanamayan Engin Can gerçeği söyledi:

- Bilgisayar sırası bana gelmeyince numara yaptım, dedi. Dedesi, bu cevap karşısında gülümsedi, yaramaz torununun kulağını hafifçe ısırdı.

- Bu olay hiçbir zaman gerçek olmasın, dedi. Bu tür numaralar bir çeşit yalancılıktır, dedi. Engin Can toparlandı. Aklına "fare şakası" geldi.

- O zaman sen de bana bilgisayar alır mısın?

- Bu istek şimdilik gerçek olamaz.

- Ne zaman gerçek olabilir?

- Zamanı gelince.

- Yani?

- Sen sıra beklemeyi öğrenince, şakacıktan dahi olsa yalan söylemeyi bırakınca...

- Tamam, söz veriyorum. Şakacıktan da olsa asla yalan söylemeyeceğim.

Engin Can sözünde durdu. Dedesi de Engin Can'a ve kuzenlerine birer bilgisayar aldı.